

ZLATA MAŠA - TONE TRPIN

Spoštovani zlatomašnik Tone, spoštovani župnik Janez, spoštovani rovtarski rojaki, dragi bratje in sestre....

Zvonovi rovtarske župnije zvonijo danes drugače kakor sicer. Danes naznanjajo župniji in vsej okolici poseben praznik, slovesnost zlate maše rojaka Sorškega Toneta.

Hvala, ker si me povabil, da pridigam na tako lep in pomemben praznik v tvojem življenju! Sicer moram priznati, da me je tvoje vabilo presenetilo. Res je, da si bil moj novomašni prididigar, res pa je tudi, da veš, da nisem ravno dober govornik, saj sem ti to že kdaj povedal. Pravi razlog poznata vsaj dva: ti sam in - še najbolj - najin skupni delodajalec, sam Gospod Bog!

Sicer pa je danes pomembno le eno: praznuješ čudovito obletnico, ki ni dana vsakemu duhovniku. Vsaka obletnica, kaj šele 50-letnica svetega mašniškega posvečenja, zahteva res veliko zahvalo!

Kaj razlikuje zlatomašno slavje od nove sv. maše? Kakor se večerna zarja razlikuje od jutranje, tako se slavje zlate maše razlikuje od nove maše. Z mašniškim posvečenjem stopa mlad duhovnik poln pričakovanja in poln energije na novo pot, na katero se je dolgo pripravljaval s študijem, s prečiščevanjem svojih srčnih nagibov in z vztrajno molitvijo.

Marsikateri novomašnik v svoji rozni duhovniški mladosti misli, da se z njim začneja novo obdobje v cerkveni zgodovini in da bo začel spreobračati svet. A kmalu spozna, da niti samega sebe ne zmore tako hitro in korenito spremeniti, kakor si je to v svojem mladostnem idealizmu predstavljal.

Vsak duhovnik mora kmalu spoznati, da pomeni delovati v Božjem kraljestvu najprej obdelovati in rahljati svojo lastno gredo, preden more učiti druge. Tudi velika misijonarka naših dni, mati Tereza iz Kalkute, piše v svojem dnevniku: »Mislila sem, da je moj misijonski poklic spreobračati ljudi, a kmalu sem spoznala, da je moje poslanstvo le ljubiti.«

Dragi Tone!

»Življenje je kot dolga reka, ki na bregovih pušča sledi – vse – prav vse – kar človek naredi, ostaja in ne zgine do konca dni.« - če ponižno izpolnjuje božjo voljo!

Kot zlatomašnik se oziraš nazaj na petdesetletno dobo najrazličnejših izkušenj, bogatega klasja in več deseternih sadov.

Besede pri diakonskem posvečenju si pozneje zvesto uresničeval v svojem osebnem duhovniškem življenju: In te se glasijo: Glej, da boš veroval kar boš bral, učil kar boš veroval, živel kar boš učil.

Zlata barva večnosti in zvestobe

Po kakšnem pravilu so ljudje pomembne jubileje poimenovali zlata, srebrna, biserna maša ali poroka. Ne vem. Vem pa, da imajo barve svoj pomen in svoje sporočilo. Zakaj za petdesetletnico prav zlato?

Zlato je dragoceno predvsem zato, ker je skoraj neuničljivo, večno. Nobena rja mu ne pride do živega. Zlata barva je zato barva večnosti, nebes, trajnosti, dokonč-

nosti, zvestobe. Zato zlatimo oltarje, kipe, zato pravoslavni slikajo svetnike na zlato ozadje.

Tu na zemlji seveda ni nič večno. Vendarle pa ima nekaj, kar traja petdeset let, to je krepko polovico povprečnega življenja, v človeških očeh že poteze večnosti, trajnosti in dokončnosti.

Zlata maša torej govori o odločitvi pred petdesetimi ali več leti, ki je bila dokončna, tako rekoč za vso večnost. Ne od danes do jutri, ne »če bo šlo«, »če ne bo pretežko«, ampak v duhu Petrove besede: »Gospod, za teboj bom hodil, kamorkoli pojdeš.« Duhovniški poklic se ne menja, kot človek zamenja suktnjo. To ni zaposlitev pri tej ali oni firmi, ki jo menjaš, če se ponudi boljša služba.

Duhovništvo je odgovor na božji klic, je služba Bogu, ki je večin in zvest. On nas izbere, posveti in pošlje in njegov evangelij oznanjamo, ne svoje modrosti. Njegovo bogastvo, njegove darove razdajamo.

Danes se ljudje vse težje odločajo enkrat za vselej, neradi se dokončno vežejo, bodisi v zakonu, še toliko težje za duhovništvo. Ali ni to znamenje, da računajo le na svoje moči, ne pa na moč zakramenta? Iz lastnih moči seveda človek ni sposoben zvestobe; zato pa dobi to moč ravno iz zakramenta bodisi sv. zakona ali mašništva.

Duhovnik – prinašalec luči

Nekateri govorijo o mračnijaški Cerкви... A duhovnik ima opraviti z lučjo, ne s temo. Pri vseh zakramentih ima pomembno mesto luč. Pomislimo na krstno svečo, na slovesnosti, ki so polne luči kot npr. birma, mašniško posvečenje ali poroka. Pomislimo na notranje razsvetljenje, ki ga človeku prinese sprava z Bogom in z ljudmi v zakramentu spovedi, na tolažbo bolniškega maziljenja, na večno luč, ki spremlja pokojnega in izraža našo molitev, da bi mu svetila večna luč. Vse bogoslužje in vse duhovniško delovanje je povezano z lučjo, s premagovanjem teme zla, hudobij, nevednosti in zmote.

Zato danes ob tvojem jubileju, s hvaležnostjo mislimo na teh petdeset let, v katerih je nešteto ljudi v Trebnjem, Notranjih goricah in Šentjerneju, kjer si deloval, otrok, mladih, odraslih in starih prek tebe, smelo prejemati to božjo luč. Če si se kot novomašnik zahvaljeval tistim, ki so ti pomagali in te spremljali na poti priprave, pa se ob zlati maši vloge zamenjajo. Sedaj pa mnogi s hvaležnostjo mislijo nate, ki si jih spremljal bodisi kot prvoobhajance, veroukarje, mlade, zaročence, zakonce ali stare v bolezni in osamelosti.

Hvaležnost za dobro in hudo

Postaje duhovnikovega življenja pa so včasih neizogibno tudi postaje križevega pota. Ljudem prinaša luč, a sam lahko doživlja tudi hudo notranjo ali zunanjo stisko. Toda ko gleda na prestano trpljenje, je to obsijano z neko posebno svetlobo in je kakor poveličano. Človeku prinaša notranje zadoščanje, mir in samospoznanje. Predvsem pa mu odpira oči za trpljenje drugih, in to je za duhovnika nujno potrebno. Lepo je zapisal pisatelj Ivan Cankar:

»Lastno trpljenje je kakor zrcalo, v katerem spoznaš trpljenje svojega bližnjega: kdor ni trpel, ostane otrok in ni videl življenja.«

Tone,

pet desetletij prenašaš nelahko delo in »vročino dneva« med drugimi delavci pri Gospodovi žetvi. Toda žetev je veselo opravilo, povezano z veselimi dogodki in praznovanjem. To velja za življenje vsakega duhovnika. Danes za vse to izrekaš Bogu zahvalo.

- najprej, ker ti je podaril življenje, potem
- ker te je poklical v svojo službo
- ker si mu odgovoril s svojim »da naj se zgodi po Tvoji volji«
- ker ti je podaril toliko moči in zdravja, da si ga priklical na ta ranjeni svet več kot 19-tisočkrat v svetih daritvah
- ker si mnoge duše v Njegovem imenu odrešil teže greha
- ker si mnogim s svetim krstom odprl vrata v milost krščanskega življenja
- ker si mnoge pare obdaril z Božjo prisotnostjo
- ker si mnogoštevilne ob smrti predal v milostljive Božje roke
- ker...

Koliko časa bi še lahko našteval milosti, ki si jih prejel, potrpljenje, ki si ga moral najti v sebi, odločitev, ki so bile lepe in težke – pa ne bi mogel vsega naštet.

Za vse torej iz srca HVALA – od vseh Nas

Velik razlog imamo za praznovanje. Lepo je gledati nazaj na opravljeno delo.

Vse to bomo sedaj položili na Gospodov oltar. Iz zrn naše zemeljske žetve je kruh, ki bo postal Kristusovo telo in hrana za naše duše. Naj Gospod sprejme tudi zrnje naših molitev in dobrih del, našega truda med tednom. Naj vse to spravi v božje žitnice.

Predvsem pa naj blagoslovi teh petdeset zlatih klasov, ki mu jih danes prinašaš. Obrodili so mnogoter sad.

Osebno bi se ti rad zahvalil za tvoje spremljanje in podporo v mojih semeniških letih. Tone, hvala ti.

V tem poletju ti bo, ti je marsikdo stisnil roko in ti voščil in čestital za tvoj jubilej... če pa boš pogrešal kakšno roko, če boš pogrešal kakšno voščilo, položi tisti zbodljaj v srcu k trnom v Jezusovi kroni in skupaj z njim moli: »Oče odpusti!«

Naj bo dovolj besed. Rad bi Ti poklonil še posebno srčno spodbudo iz dnevnika sv. papeža Janeza XXIII., ki se glasi: »Človek je največji, kadar kleči, najlepši, kadar moli, najmočnejši, kadar odpušča, Bogu najbolj podoben, kadar ljubi!«

To je najboljša in najbolj prepričljiva izkaznica tudi Tvojega življenja. Ostani zvest Jezusov prijatelj in naj dobri Bog bogato blagoslovi vse Tvoje nadaljnje dni!

Jože Treven, Rovte 6. avgust 2023